

Тема номера: Як усе скінчиться?

РЕДАКЦІЯ VERBUM

4 ГРУДНЯ 2019

Шановні читачі! Людське життя, як книжка палітуркою, обрамлене народженням і смертю. І, як і в хорошому романі, нас цікавить не тільки фінал, а й те, що трапиться з персонажами після нього. Тим більше, що в цьому випадку історія стосується нас особисто.

Фото: Jens Johnsson

Минулого Адвенту на сторінках «Вербуму» ми говорили про сенс чекання. Цього ж року пропонуємо замислитися про те, чого саме чекаємо в передріздвяні дні.

Єпископ Роберт Беррон пише про почуття, які викликала в читачів книга Даниїла на початку I століття нашої ери. Пророцтва про чотири царства, які впадуть, перш ніж настане остаточне царство Господнє, і про п'ятсот років поневірянь після вавилонського полону мали от-от збутися. Тому не дивно, що в Ісусі, Який проповідував царство Боже, люди були готові побачити провісника їхнього сповнення. Але Він виявився навіть кимось більшим, бо сам приніс нове царство. Коли в Адвент під час Меси лунають читання з книги Даниїла, ми отримуємо нагоду ненадовго відчути себе тими людьми зі світанку нашої ери, на очах у яких утілюються слова пророків.

Детальніше про те, як старозавітні пророки описували Месію та чого чекали у зв'язку з його пришествям, розповідають біблісти отець Володимир Кусьнеж і отець Борис Хілько. До вавилонського полону ізраїльський народ у кожному своєму царі бачив Месію-помазаника, та політична катастрофа підштовхнула до більш духовних пошуків Месії-Спаса. Пророки по-різному намагалися вхопити цей образ: хтось писав про царя, хтось – про скривдженого слугу, хтось – про сумирну постать на віслятку. Христос поєднав у собі ці месіанські сподівання й навіть перевершив їх.

Юлія Карпицька пише про фільм Джона Гаддлса «Філософи», сюжет якого цілковито ґрунтується на уявному експерименті. Учитель філософії пропонує класові уявити, що у світі вибухнув ядерний конфлікт, але можна врятуватися: неподалік є бункер, де достатньо запасів, щоб пережити кризу. Сюжети про виживальників зазвичай стартують із цієї точки та швидко залишають її позаду, але у «Філософах» – не так. Експеримент полягає не в тому, щоб уявити, як жити далі, а в тому, аби спинитися в моменті катастрофи й вирішити, хто саме житиме далі. Усе-таки кількість місць у сховищі обмежена – і вона вдвічі менша, ніж сидить учнів у класі.

Ілля Толмачов, автор гри «Cradle» й розробник ігор «S.T.A.L.K.E.R.» і «Metro: Exodus», розповідає про парадоксально привабливий постапокаліптичний ігровий світ. Сучасні люди втомлені від надміру контактів із іншими, і втеча у спокій, самотність, на простори (нехай і поруйновані катастрофою), де майже нікого нема, допомагає трохи відпочити. Постапокаліпсис пропонує естетику занепаду, розрухи, але на глибшому рівні також етику – потрібно вижити в екстремальних умовах і наповнити все, що ви робите, сенсом. А ще, як підказує префікс «пост-», цей жанр ділиться оптимістичною звісткою: попри те, що найстрашніше вже сталося, ви вижили, аби розповісти свою історію.

